

Bonde-Hustrun
Brita Gustafsdotters,

i Högskolan,

Öppenbarelse

i Martii månad, År 1815

Andra Upplagan.

STOCKHOLM,
Tryckt i Marquardska Tryckeriet, 1819.

Utgifvaren har ytterligare erhållit Betyg Siver 36
Personer, hvilka på en månads tid blifwit till helfan äs
terfållde af Sönns Understållas watten; men hwilket
summet denna gång ej tillåter införas.

På en Säs i Nottmaruds spåforat, Cefaborgs Rån och
Sfara Stift, har det behagat den Allsmågtige, att be-
reda ett helfowatten, hwars wålgdrande wertningar måns-
ga mennifcor, till sin obefriffiga glåbje, reban fått erfara.
En entel och pålitlig underrättelse om upptåften af
denna på Sönns ågor, ej långt från gården belågna Lms
öers-kålla och hwad dermed åger omedelbart sammans-
hang, skall begäriligt emottagas af den fördomsfrie.

Uf sådan anledning framlågges denna Sveråttelse för
Ementfa Allmånheten. — Den år mer ån en gång upps-
låff för Suftrum, som haft lppenbarelsen, och den samman-
dicterat, då den uppfrefa den 2:de stillede Sebruarii,
samt efter flere samwetsgramnt gjorde och af henne lifa
samwetsdmt beswarade frågor, uti wittens närwaro gods
sånd och gillad, såsom underfriften wifvar.

Store åro Serrans wref, a) Serran år hddg, men
fer åndodt på det nedriga i himmelen och på jorden; b)
Serran år stor, c) men han år tillika kårleken: d) ders-
fdre utfrdr han och gifwer de fattiga e). När Serre år
stor, och stor år hans magt, och det år obegripeligt hu-
ru han regerar. f) Sdr honom år ingenting omålligt. g)
Allt hwad Serran will, det gdr han i himmelen och på
jorden, i hafwet och i all djup, h) om han och derwid
sulle underfundom bruka det ringaste medel, det dåblår
och förattade i). Gifwer dersdre Gudi, det Gudi tillå
hörer k).

Å den Selige, Åreenige Gudens Gramn brifwes jag
att i dagstusufet framlågga en omfånbigbet, som mig g-

a) spåst. 111: 2. b) spf. 113: 4. 6. c) spf. 135: 5. 5. d)
1 Joh. 4: 8. e) spf. 12: 9. f) spf. 147: 5. g) Ruc. 1: 37.
h) spf. 135: 6. i) 1 Cor. 1: 28. k) Mattth. 22: 21.

vådliga genom Ferrans obegripliga allmakt är medbera-
ren. Med denna upprättad mäter mig likväl en ordfnelig
många genfågeller af många, såsom en omdömlig följ
i en värld, den her åger samma natur, som Johannes
ontalar i des 1:sta Epistel 5 Cap. 19 v. Dessa genfå-
geller årnar jag icke måta med förebråelser. Ett sådant
först af mig wore högst omdömlig, och i lifa grad onds-
ligt. Det må mig tillåtas att nyttja den heliga Skrifts
egna talsätt, alltså åfwen detta: "Deriben är fads i
det onda."

Genom Guds nåd vill jag lemna denna bedröfliga
synpunkt och vånda mina ögon åt en ljusare sida, hvar-
med menas, att i denna världen åfwen finnes menniskor,
hvilka, genom Guds nåd och Evangelii kraft, tilltro Gers
ren, att också i vår tid vara den san allsid varit, är
och förblifver. Det kan likväl hånda, att dessa troets
des öfvertygelse skakas af tvifvel och betänklighet mid
beträffande af den omständighet, som på ett synnerligt
sätt är mig befallt, att uppenbara.

Öder, mine vådbassel anvisar jag till de ofvann ant-
förde spårten, jemte många andra blyse i den heliga
Skrift, hvilka tillståndiga Guds oinfrånsta böga egens-
skaper och fullkomligheter. Öder, som redan fått den nå-
den, att till ensils tröst och styrka erfara och råna dem,
eburu G, så väl som jag, icke funnen begripa och förstå
dem, Öder uppmattar jag, såsom den ringaste Jesu Chris-
sti beaktare, att icke försända Öder genom obitiga om-
dömen om det måttvådiga, som batts allsmåttiga wis-
het, år 1815 i Martii månad, i nåds för mig uppen-
barad. Eiden skall helt säkert för många kretsfra des
sannfärdighet, det wet jag med visshet; men om det år
af många anses såsom en brist, en gåta, ett tvärmeri,
o. f. w., så wet jag likväl, mig till tröst, att emigheten
skall med segrande styrka förstått att, hvar hit börer, i
sitt fullkomliga ljus; och då, om ej förr, föla alla fags
genfågeller till fulla besegras, och det så visst, som den

Sannfärdige fatt ditt Sinfelg beråd, med ditt allsmåttig-
ga Gmen i Gimmelen, och Gmen på Norden.

Gmedlerid är Gud obegriplig i alla Gina under och
ödomål, hvaruti Gans gudomliga egenfåger igenånnas.
Detta bevisar att Gän är Gud. En Gud, som wore
begriplig i sina verkningar för en förtynt menniska, för
ett åndligt förfånd, wore ju ingen oåndlig, ingen sann
Gud. — Gän är och förblifver dersöre, såsom en oånds-
lig, en sann Gud, obegriplig i Sin regering, i Gina ger-
ningar, hvilka härleda sig från Gans allsmåttighet, all-
visshet, allseffdes närvarelse, allvetenhet, rättfärdighet,
sanning och kärlek. Dessa Gans fullkomligheter åro lifa
så ewiga, som Gän sjelf, det år: utan begynnelse och ån-
da. D, hvilket djupi Gär måste det starkaste menniska
begrep. förlova sig, uti oåndligheten af Guds höghet.
Rydlig den, som tager sitt förnuft till fånga under tronns
lydna, och enligt Evangelii anvisning ensaldigt tror, fän-
ner, åffar, lyder och tillbeder den Treenige och sanna
Gudeni!

Gerrans rättte tillbedjare i anda och sanning! Gds-
rent mig ett kraftigt biträde med edra förbåner inför den
allsmåttige, i anseende till det årende, hvilket på ett så
ovanligt och eget sätt blifvit mig ålagdt att framföra
för Överiges Synbyggare! Öden det snarti och waren
derom fullkomligt öfvertygade, att G dermed arbeten, icke
för en förstrad Dwinnas, utan, till en del, för Guds
egen sat. Rågen ingen anstöd deraf, att Gud i sin obe-
gräpliga visshet behogat brukat ett olårdt, ringa, förstradt
och ensaldigt medel till detta årendes utfåttande; utan
erinnren eder lifligt Guds vanligaste och fornärliga styrels-
se, och G fölen uti dem sinna tillrådeliga bewis derpå,
att Gud, mid långt högre omständigheter, rådes begagna
ringa och förstrade medel.

Gär måste jag uppödra med midlyftigare erinran,
emedan den inwärtas brist och fallelse jag fått, befaller
mig, att, i Jesu namn, allmångdra den upprätt, som

nu snart i 3:ne år för det mästare legat bolls i mitt hjerta. Under samma tid har jag icke varit utan betänksligt het och frid, men såmmer nu det mig icke är tilläit, att längre förbrida sakens uppträdande. Fram mässe jag ber med, ehuru ofullkomligt det än kan se. Hvad jag bod till min tröst och alldrig släpper ur min sveretsgelse, är, att hvad jag kommer att ensaldigt berätta, är en werfeligen grundad sanning. Med förhoppningsfullaste tillförligt väntar jag, att Gud, som i allt, alltså äfwen i detta, iverligen förnär göra sverer allt, hvad wi funne bedja eller tänka, också skall med allsmågtig arm fulla förda sitt åt mig gifna löfte; och under denna ljuswa tillförligt, spundar jag mig till mitt ämne.

3 Serrens Jesu Christli Samn!

Sag Brita Gustafsdotter, född i Örneds hemmanet och Botnarvds Öden 1778, den 1 Februari, nu boende i Söghvåda och samma Öden, är gift med Danneemannen Abraham Magnusson. Närt ättenskap har Wittis waz rit wålfignadt med en Son och en Dotter, af hwilka den förstnämnde, efter 17 wedors wissande i öbbiligheten, stä för Grålfarens skull, flytta hem till ewiga fridsbusen. Samfändigheten bjuder mig nämna, det jag på mina armar, bar hans afblefnade bydda utur det rum, hwari han lemnat werlden, in uti ett annat under samma sak. Efter 14 års förlopp, seban denna hämbelsen, gif jag, förnamstien af godmål, efter wänligheten ut på martens wib stödan 12 på bagen, i medlet af Mars 1815, då en sverer att beskrifning luf och intagande MSff utur sven stiftalade mig sålunda: "Guds frid! god dag!" förflarans de hvad nämnde fridsbåfning innehåller.

Att ord från ord utståga denna med himmelf wåls

talighet meddelade förflaring, affäger jag mig, såsom ders till anbeles oförmdgen.

MSffen fortfor: "Detta är en stor dag för dig; på den samma skall den sållsyna, den stora åran, nåden och saligheten wederfars dig, att Jesus Christus Guds Gort widd och skall sself ombedelighets tala med dig; men för ut mässe jag uträtta Gans böga besallning till mig, som är att beöda dig min bögtlofwade Serres nådefulla och för dig helt owdäntade påhörsning, samt fråga dig: hvad är Gud?" — Detagen af flerfalliga rdrelser i mitt hjerta, swarade jag med darrande röst och till jorden neblaga ka ögen: "Gud är en Snde." — Se, fortfor MSffen, så st bet; men har du någonstän talat med Gud? — Under samma rdrelse, bod med erinran, af hvad jag, gendit Guds Råd erfarit, swarade jag: "ja, uti bönen." MSffen stän frågade wibare: "hvad är bön?" — Jag swarade: "Bönen är ett bömjukt och troget samtal med Gud."

Seban fortfor MSffen att underwisa mig om Christli giffelse och Måndoms anammelse; om Gans nåderisa föb delse, och hvad bewid stebbe; om Gans mödesamma waz bring på jorden, samt hwad som tillbrög sig med Gontönt i Snen och på flere ställen, och huru många är Gant wandrade på jorden, hwariwib jag noga erinrar mig, att MSffen nämnde 33 år.

Wibare förflarade MSffen, "Jesu Christli själs och tropps libande, såwdes i Geshemane och på Golgata; huru det tillgide wib Gans uppfändelse, hvad febermerit hände, samt huru många år det är seban Gans uppför till himla." — Sela denna underwising igenfände jag noga efter den Seliga Christ; bod war den förenad med sådant luffighet, kraft, wisthet, ljus, kärlef, wörnad och wåltas sigbet, att ingen annan än en himmelf Gennewånare kan såga den efter. Således blifwer denna älfade MSffen, äfs wen som hela denna underbara hämbelsen, för mig, st länge jag finnes i denna fridande förfamlingen, ett för wäningsämne, men alltid omöjligt att fullständigt beskrifwa.

Den skände Sjelfen frågade iohdare: "har du läst om Spropheten Sona?" — Sag svarade: "vißt har jag läst om honom, men icke nyligen." Sjelfen tillade: "har du icke lust att också blifva en liten Sprophet, och uttråda på ett drönde å min höge Sverres nådnar?" — Under förbannelse såg jag af min stora svårighet till detta höga förtroende och lastande tilltal, samt tillika lifvad af ett derjemte wädat lust, att willa uttråta det, och äfwent beswärad af frustan och rådska, wid förefåmningen af ansöket för mig uti menniskors gensägelse, svarade jag, enligt min inre smertuygelse: "ja, wißt vill jag uttråta det, om jag endast kunde." Sjelig svarades: "Om ärendets innebåd skall min Sverre sjelf underrätta dig; Och emedan jag åger den nåden, att wara Sona's förbud till dig, så får jag också fungöra, att wår ingen ting befalles, som min allsmågtige Sverre icke skänker dig kraft och förmåga, att fullgöra; Men allena icke så genskråmwig som Spropheten Sona, utan gör det gerna." Sjelfen fortsfor: "Så wår bånda du wille weta hwem jag är? Sag har det varit en menniska i werlden; mitt wiffande der wår hade i 17 wekor. Sag är född, wuren och utwuren af den menniskan, wid hwilken jag talar." Sjelig tyfnar jag, och skall icke blunda till, att beskrifwa de rådeser af försel, glädje och beundran, som genomträngde mitt hjerta. Sag erfor fåmbart, att den allsmågtige Sjelfen, som så förbårligadt mitt frästa barn, störde mig med sin närwarande nåd och kraft; hwarsdutan jag aldrig funnat utbårda den förutgångna, eller denna och följande äppenbarelsen.

Såsom en gång bördes min ättade, och fräste Sona's röst, i denna uttåelse: "Genom Jesu Sproff, för dig ån. nu obegripeliga och färlesfulla anfaller, har jag blifwit wåd uppfostrad och bögt lär." Sjelig uttalade han så utstågliga ord om den härighet han åger; Ord, dem jag omöblig är i stånd, att i minsta måtto efterståga, och till dem fogade han psalmen i Sverres psalmboken Ps: 412,

som han med en ljuf och genomträngande röst, läste från 2:de versen till psalmens slut, med om och omwärtlig eröbran till mig, att i mina dagliga böner till Gud, nytsia de wådne sja berferne. Derpå tyfnade denne redslige Sjelfbåraren, och jag förstod det hans upbörag till mig nu wår uttrådet, samt att det, som han mig förfunnat, nu snart skulle gå i fullbordan.

Sjelig första stål har jag trodt mig böra berättat det ofwanstående, så godt jag funnat; men huru swårt blit det mig, att framståga det som följer, hwilket smertgått af beskrifning. Sjelig förbannelse bjerta får jag dock, i ensaldens språk framstapla Jesu Sproff Gud's Sona's og utstågeligt Gudomliga röst; Sjungen fråge mig mera hårom.

Den allsmågtige wissheten och färlesten, låmpande Sjelig efter min swaghet, insat Sjelig werfeligen uti ett besgripeligt samtal med mig arma slost och aska, så att jag kunde tydligt förstå hwad mig sades; Sjelig wet jag, att Sona, som har egon såsom en eldsåga, i nåd och försöning, läste och förstod mitt hjertas genröst. Sjelig war en min röst; min egen swårighets sånna war en min röst; beundran war och min röst; är detta menniskorätt? Sverre Sverre war en min röst; färles blandad med frustan war och en min röst. Sjelig tårbe ei behöfwa upprättas nå, Sjelig af: den såre Sjelfaren wet det allti! — Sjelig som Sona's nåd minnes jag ord ifrån ord Sona's första bålning till mig, wid denna Sona's nådesfulla Uppenbarelse. Den tydde så: "Men tröfsefull och oförståd! det tåger snart stur!" Sag bår här nåmna något om mina ens sista angelågenheter. Sag bår Sjelfarens oförståd nåd att tåda för det, att Sona, medelst sitt Ord och sin glömda reban fördt mig genom båttring och tro till förening med Sjelig och till belatlighet af Sjelig infre Sjelfaren allena gilliga, gdrande och sånande lybna. Genom Guds nåd är och förblifwer Jesu Sproffus, den förståtte, min enda salige betgrund. Sjelig under denna för mitt hjerta så ståra, swårberliga trygghet, ro och hwila, beagade den allsmåga

skælefen att tillfika mig yttre nåd. Svaruti denna bes
 fiod, må här wara onåmdt. Stogi det war för mig en
 trydande bårda. Sjeteransfakaren kanner det bäst, och
 på denna min nåd sudsade hans första bålning: "Bar
 tröst och oförfarad, det tager snart slut." Går tillbaks
 åsven flere tröffe- och nådesord, hvilka hade affeende
 på mina enskilda omständigheter, och wil jag dem lika
 enskildt begagna. D, att jag endast i skidans fattigdom
 och hjertats ödmjukhet hwar dag åt den store Gifwaren
 framkår åra och lof berdfre!

Efter den första bålningen och gifna tröffen, inlåt
 sig den gudomlige och ewigt kärleksfulla i följande obes
 gripligt nedlåtande och nådiga besättning:

"Gledan är dig af mitt närvarande förebud kunn
 gjort, att jag i nåd ämnar anförro dig något årende,
 rörande ett och annat: för min räkning skall du uttråts
 ta det."

Den som talade, gaf mig svrsta, att jag både förs
 ut kunnat och nu war i stånd att utbårda allt detta ut
 omordentliga. Båfwande gaf jag nu till svar: "Går till
 är jag öwårdig." Benvåraren svarade: "Svem är då
 wårdig, om icke den, som jag sielf gör wårdig? Du får
 glåbia och svrsta dig af min nåd, som har gjort det med
 dig. Du wet det sielf, att du ju alltid varit innesluten
 uti min hand. Jag tillåter dig upplyfta dina ågon, och
 du skall få den nåden, att se min hand." Och här til
 lade skælefen ett stort och nåderikt ord, som jag har lof
 att föriga. "Se upp, fortfarande den Gudomlige, så skall
 du få se din genom mig frålste, din ålfade som! Skåts
 nu skall jag låta uppfåmma en fång till din wederwic
 kelse och svrsta. Jag låter inrätta den så, att du fatt
 utbårda min närvaro: Min sannerliga närvaro skall gif
 wa dig kraft, att, utan ditt sekamliga liss förslust, kunna
 afbåra allt, hmad jag har att fåga och gifwa dig: Och
 under fången skall jag fåga dig sådane ord, som skola
 blifwa ett uppehålle för ditt andeliga lif; war endast tros

gen uti att uttråta hmad jag säger dig! Bar icke förs
 fårabi. Jag skall sielf braga omsorg berdfre, att det årens
 be du å mina wågnar kommer att uttråta, skall fram
 gång hafwa: Bar endast trogen uti att fungdra det!"

"Ett flyde ifrån ditt hus — jag bodde då i Råns
 ås — der borta i marken skall jag göra Under med en
 sålla, så att hon skall blifwa den blindas åga och måns
 ga suttlingens hållsa; Och i detta mitt görömdål skall jag
 sielf betråfta denna min sannfårdiga lppenbarelse för dig.
 Jag skall och göra Under med många oflydiga barn; dock
 gråmer det mig att de små arma barnen skola blifwa ett
 mål för mitt tæden, blott för föråldrarnes otrö skull."

Swad jag i mitt hjerta erfor, då jag afbårde denna
 gudomligt genomtrångande rdsfen, det får jag öfwerlem
 na ej åt menniffor, utan åt Gonom, som sielf talade med
 mig: dock bör jag åsven inför menniffor erfåmma det min
 mensliga swaghet och dermed förenade öwårdighetsstånsta
 afbåll mig ifrån, att begagna den mig erbjudna nåden,
 att få upplyfta mina ågon. Sntagen af förundran swa
 rade jag mer med hjertat, ån med munnen: "Jag wågar
 icke se upp;" med nedblidt hjerta och till jorden nedslags
 na ågon afbårde jag vidare:

"Du skall för Smeriges Sinnebyggare frambåra mitt
 gråfeligen föra misshag öfwer deras inrättade Sånedagar.
 SRemiffor hafwa wågat inrätta dem på Min Sånedag,
 hwarmedelst af Mitt Swangelium 4 stycken borttagas. De
 tänka, att dermed winnas; men jag har wifaf, och jag
 will wisa, att det skall lånda dem till förberf, så fram
 Min warning icke åttlydes. Sång dem, att ifrån denna bes
 ras sielfstagna frihet hårlieber sig en del af de swåra tis
 ber, hwarmed jag nu i några år rifaf landet. Jag har
 hånwid också sagit mångens samwete med denna öfwers
 tygelsen, och ifråål båttra de sig icke. Sjind dem forts
 fara med de skinnåmna Sånedagar, på fyra Sånedagar
 om året, såsom i förra år — och wid ordet: förra år,
 kommer jag nog ihog, att flere Selgedagar åro af mena

missor berättagna och anmända till arbetsdagat. Sjerna
 människor, som icke försäkt, och icke försäkt sig på, ei hel-
 ler villja begagna den välfärd, som jag så gerna un-
 nar dem! Jag önskar mig öfver följt, som så litet fän-
 ner mig, att det icke kan tro mig om, det jag med min
 välfärd icke är i stånd, att uppfylla den skada, som be-
 ras försummade arbete förorsakar. Eds dem, att jag
 ännu vill lösa dem med det goda, men det tuffa dem
 med det onda; Och hjälper intebeta af detta, så förs
 kunna dem, att jag tager till saken sig, och för den
 skall ingen kunna frysa unban, Gifvadt vill jag ei om-
 nämna huru snart jag skall göra det."

"Gmedlerid nämtar jag en sådan bättrening och tro,
 som jag ömtalar i Mitt ord. Gdrattas denna min
 varning, så måste jag taga till saken, och det går mig
 nära, då jag tänker på människorna och de små fattig-
 ga barnen; Du vid det allmänna eländet så också de-
 se lidat!"

"Grånbdär också för Sveriges Gnebyggare mitt in-
 meriga, stora misstude, att människor värdat och värd
 göra förändringar i mitt ord." Och att sthåskafi trogs-
 beskännele är utestuten ur den gångbara Gathebesen, för-
 trycker mig förligen. Saka, och såg, att både de lärde, och
 de som läras skola, äro till förfä belen olärde; Du så-
 som min skada icke får straffa werben för sunn, så får
 han icke heller lära; derföre vilja de icke lyda: men de
 veta icke ännu hvad de skola så derföre."

"Grånbdär äfven för Sveriges Gnebyggare, att jag
 önskar med stort misshag, att åstemskap ingås emellan su-
 sone-barn och andra, enligt mitt ord, förbudna leder."
 — Gärvid upprepades flere striffens språk, som inne-

*) Gärvid nämndes förändringar i Rurfo-Sandsten, uti Bös-
 ner i Gathebesen, samt huru länge man i Sverige arbetat
 på att få en ny skulmbod, hvilket sednare Grålfaren sade
 sig hafva hindrat.

hålla förbudt väremot. — "Jag har visat mitt misshags-
 tecken på en del af deras barn. Detta gör mig grånnele-
 se för de fattiga barnens skull. Jag står dermed mens-
 niska, men de bättre sig icke. De hafva ett hjerta
 hårdare än sten, och villja icke lyda."

"Grånbdär också för Sveriges Gnebyggare mitt stora
 misshag öfver det ordta anmälande af den giffvan jag
 gifvit dem uti potåter. Sjwen denne min besakning,
 ehuru den synes besynnerlig, skall visad det jag önskar
 mig öfver Goffet. Jag har gifvit denna giffvan till
 människors, och serbeles de fattigas underdill: och nu
 framnas den af människor genom ett selftagit sätt, att
 förvandla potåter till brännvin. — Dets användes betta
 ra brud i öfverföds och af detta och byliffe följer alltid
 ett inför mig väderfugligt väfende; dels har detta bränn-
 vin den natur, att det arfentligt förförar det mensliga
 lifvet. Jag har förelagt hvar människa ett visst mål,
 hvarstver ingen kan gå, men också genom människors
 synliga och öfdriftiga förbrukande äro många, som icke
 upphinna det af mig beskända målet. Det grånner mig
 att människor äro i allring, i grund och geruingar,
 så otatsamme emot mig. Saka och såg, att i anseende
 till deras myderna ord och hjertans hårdhet, samt deras
 själände olydnad, kärlekslöshet och otatsambet emot mig,
 leda de visst länge nog; men lifvål har mitt stora
 lamod, min vishet och min kärlek förumat dem ett
 längre lifstid, som deras hälsfarrighet, mig till för förs-
 trinnelse, för dem affgår."

"Grånbdär liflede för detta land, att det är ett
 mig misshagelig inråttning med topp-ymningen. Jag
 grånfar med stort misstude detta mensko-påfund, och
 de frångå förordningar derom. Det ena, så väl som
 det andra, är mig bögeligen emot. Saka detta och bered
 dig också, att för detta och det striga, som jag besakar
 dig tungdra, uttifa olåt af människor; men frufta dig icke;
 Jag skall self draga försörg derföre, att det icke skall fås

du dig. Rungr öfifr för Söräldrarne, som blifwit tvingade att lemna sina barn af lydnad för de frångå förordningarne, sver hwilka Sag här flagar, att Sag lista så noga granstat och med medibande ansett all den orö och mislythet de derwid fått. Sag har synnerligen påmint Söräldrarne, att det wore bäst om Sag singe sjelf stika den sultdom, som min allwisshet nedlagt i menniskonaturen. Sag har funnit ympning förorsaka hos barnen en annan sultdom emellan leberne och göra dem ofsta sultiga och sven oförmdagna till sina gångelemnar; sven har det srt barn till den samliga bden. Sika är, att Sag skall wara så ringa sänd, att de icke rätt svertänka det Sag ingenting kan göra, utan nådigt ånsdämål. Om Sag än funnit för godt, att låta en hel menniskor blifwa ett mål för lyte och sven för den samliga bden; så borde menniskor listad betänka, att det är Sag, som gjort det, och detta har en helt annan grundbetydelse och orsak med sig, än hvad menniskor göra. S förbuda tiber war sretälstan en sultdom för mänskas; sedan har Sag lindrat och förwandlat den till en allmän, som fallas koppor. Detta har Sag gjort naturligt; och här Sag i mina allwisshet icke får stika och råda, utan menniskor wäga gå mig i förwäg; så bdra de ber af sjelfwe funna bden, att det icke annat kan än wara mig bdeligen emot. Dessa flagomål har Sag att sra ati min allena gånande wisshet; och derwid will och skall Sag sven ådagalägga, att derest denna min warning sratas, Sag listad kommer med mina inrättade koppor; och detta werstaldt på en och annan, skall bewisa, att det är Sag, som i Under har talat allt detta."

Midare fortfor den samfärdisge: "Sif noga aft på hwilken sälla Sag omtalar för dig." Nu talade den nedstående skrifwen om för mig sällans läge, ungefär ett kbskott från stället, der uppenbarelsen stebde. Den besstrefes för mig med sdban noggrannhet, att jag icke kunde

missaga mig derom; för hwilket jag sven warnades. Skaledes sät jag besalkning att allwarligen sngdra:

1:0 Sitt ingen let, dans eller annat ofstiftigt och oskriftligt wäsende får wara omfring sällan. Sestämmt sades dessa orden: ingen let, dans eller annat ofstiftigt och oskriftligt wäsende; och sika bestämmt förbuds sllsande:

2:0 Sntet lod får stikas sver sällan, utan den skall stå fri och sphen för alla, utan minsta betalning.

3:0 Sde något sags widskelpelse, icke något, som har minsta sten af sdrdomar eller i menniskobidger grundade offeringar, får i det allraringaste sga rum.

4:0 Sär denna helseställa icke sverbyggas, utan blott sringgårdas med en förswarlig gårbesgård, säsom förswaringsmedel mot all sags boskap.

S anledning af dessa gubomliga och således för mitt hjerta bdsst wigtiga och heliga bud och besalkningar, slägsger mig mitt samwete, att wid sngdrandet å min sersres och sretares sesu sbrifti wägnar och i sans namn, amnana alla dem, som detta angår, att 1) af hjertat besinna det sesu sbrifti srike och dit bdrande sdrömål icke åro af denna werlden. Sage sig en svar till wara att med säsängt, sundsigt och ogubstiftigt wäsende trampa på den sllsmågtiges Under!

Sag går icke utom den srets mig är anbefalls, så jag, i sesu namn, beber en svar bebjerta barn biddigt det är, att sga till löjet: du är galen! — Och till denna werldens dårstiga glädje: hvad gör du?

2) Sminningelystnad wäga dig icke fram! närma dig icke intill den sllsmågtiges sristofsigbet! Srenniskobjerta! du åger i din natur denna sverdrifna bdsjelse. Ssksom sbrifwen bden warnar jag dig med sjelfwa samningens sifna oryggliga ord: Sward hjälper det menniskan, om hon sdrwärfwade hela werlden, och får dot stada till sin själ?

3) Sdrdomar, widskelpeler och menniskobidger, tråbe icke dit; ty denna sälla är ett heligt rum, emedan den

Seligne har fossat Under på behne. Sda, det skubde Sids bets rättfärdige Gifware har gjort och gör detta Under. Medlemmifför! De af Eder, som genom synd och ötro blifwit urfånssatte att bruka tid och Christendom, och begagnat bode hwars G fultihen förtina ut med, nemligent Edert funder förnuft! Gåtten det ide äfso genömt ett wisstefligt, förbomsfullt och på därtittig inentitfodige gttundadt uppöfrande wid sielfwa skibhetens wälgörande Under! Medlemmifför! G som ären uppöwäde, upplyste och lärde af Jesu Christifsi fräfts, wisdoms och uppenbarelse skunda; G af Gudf lärde, som lefwen i troh på Guds Gön, G allena ären genömt hädens liss och fräste ifkändsätte, att, utan något slags uppöfittigt misbrut, begagna detta Underöwarten i Jesu Christifsi skärleni skännt och till Gans ära. S, att den allsmågtige skärlesen siige förhjelpa och alla härtill!

4) Skänliga, bode wis detta tillfälle förbjuda fossnad, du behöfs alldeles ide wis denna Gelsöfälla. Skid skrunnar wänliga byggnader, hwarten uppöwä eller betöfwa bes wärde. Sär det ide nog, när Guds Gön har fossat och fossat under, kraft och wälfghet på den för hwart dag? Rät betöre denna — det! Lät den utan tillfater af wertselig kragt få äga siie egna wlandade wärde!

5) Snuggbet och örbentlighet wite öfse härförän! Ett tillbörigt bruk af förnuftet, läre och att iatfägga snuggbet, renlighet och ordning, samt mätrilighet och fundera förefriter wid Gelföwattnets nyttjänhel Medlemmifför! G, som wiljen göra uppöfingor: Sda! om G bode wiljen emottaga kraft öfwatteter till en sådant bättring och tro, som sielfwa sanningen äffat och wertat! Detta kan sätta och i ständ till lydnad för hans wisda. Gnsamt detta skall lära och bida och till den källigaste uppöfing af alla, som är och blifwer wärd hjertans lydnd, tad och lof för och wis alle detta Jesu Christifsi Under.

Men en källig föfnad örkade Gertren Gertus, nemligent en wälgörande ansalt till boningsrum, något öfäggs

nade från sielfwa fällan, för den eller de, som sinna sig i behof af en Christifelig skrunnastur.

Edan de sednare besallningarne wora mig gifna, samtalade den skärlerise med den första skärlerisen, hwilken jag igenfände. Samtalet röjde en skärlerisfärlet och förtrolighet, och wid hwart ord erfor min själ en outfägligt skuf fännga: Sda jag rönte i mitt hjerta en förre fria modighet och styrka; bode wäggabe jag ide upplysta minns Gön, utan afhöjde, i förut ansörde skällning, att samtaltet handlade om hwad öfwansöre blifwit berättadt. G bland annat ömtalade den skärlerisfärise hwad Under han wille göra med fällan. Han förskäfrade att blindödde sköla sinna sig fram och säga: "Sag har fått min syn;" färade och stullingar: "Sag har fått min belfa;" Sda den Sag förutsett att wara ett mål för bindhet, brädd sigbet och snufdom, skall ätrinnföne funna intuga: "Sag har till någon del funnit lindring." Särwid yrtrade den Gudomlige och milde memifföwödmnen sin innerliga glädie beröfwer, att detta Gans Under skall lända ätrinnföne någon till munterhet och fägnad, under den förmodan, att någon ökastam fattar ett lifa beslut med den kadfamne Samariten.

Edan den skögöbe, på förutnämnde sätt, tillfännas gifwit en del af sin nedlåtande och outgrundliga färles till memifför; infann sig den förskändande förebbaren, hwars röff, som sagt är, jag igenfände, och med en himmelse wörndad, färlet och ödmuschet bad sin näderise Gers re, det han wille wärbigas wara så nådig och ej stuta sitt uppenbarelse för, än Gän med sin spnerliga närward hade besöft fällan och Gself uti henne utträttat hela unskäwertet, hwartil den Gudomlige i nåd och färlet swarade, att Gän det wille och skulle göra: och härwid tillas de den outtröttlige skärlerisen följande besömda ord: "Sag skall och nedfända en af mina Englar, som hwat dag skall från mig nedgluta kraft och wälfghet i fällan." Sbergripliche, men det lifa så färlet sanningfulla ömskändige

bet, milda, färligs sferstödande och måfaldsa samtar!
 benbransvärda hämbeser jag glömmet dig alldrig, hwars
 ten i tiden eller i ewigheten. — Besöwe ån, wid detta
 underbara tillfälle, börbor lagbe på mina swaga stulbrer,
 så minnes jag doft, mig till tröft och styrta, att samma
 allt förnående hand sjelf inswepet dem uti sitt allsmågtis
 ga: "fructa dig idel!" och beraf styrft, will jag uppgefwad
 hwad som ånnu återstår af detta himmelska upptråde.

Edan sijnåmnde löfte i nåd war gifwit, bdrjade
 det klinga i lusten, och en liden del af det nya Gernsa-
 lens Särpoleföre (se Hppenb. 23. 14: 2.) hade redan af
 sin all ting mågtige och allwise sinförare lårt sig, att
 uppsåmna en sphaßad fång för en arm, den stribande
 Sörsamlingens meblem, och detta war ur Ewenssa psalm-
 bosen No 244, hela psalmen. Emellan hwat vers lens
 nade denne gelige Thor en sferioridiff underdånig tyffs
 nads för deras sögtlofwade stonungs och Geres mer ån
 iuswa besättning; Och den obegripliga ståtelen nedgidt
 sig under nåmnde tyfnad, till och med under fången af
 werferne, att med outsåglige nåde- och färligsfulla ord
 tilltala min efter nåd, efter ofdrödd nåd ropande själ.

Någon vidare förklarung härdfwer förbre ingen!

Den, som år lyttlig nog, att i samning åga, såsom
 sitt hjertas walfpråk och erfarenhet Guds snbes egna ord,
 nemligen: Gud år färligen; Ehrifti färlig sferwgdär all
 sunskap, o. f. w. den allena sommer saten nårmast.

Ehriftelige i hjerta och lefwerne genom Gesum Ehris-
 tum i erintren eber allwarligt, att föregående förumbrans-
 värda hämbeser härleber sig från den segrande sörsamlingens
 gens allsmågtige och allwise stonung! Besegren Ebert
 andliga twiswel med den oryggliga samning, att allena
 Gan i sin obegripliga magt och färlig bar, på förut
 uppsjwit sått, uppat allt betta, och dermed förenat och
 öppnat sitt af nåd och färlig förbarmanfulla hjerta.
 Troende! S, som hafwen hjerta för stonum och Gans sfer-
 riga uppenbarade färligs- och allmagtsunder uti naturens

och nådens stifen; S, låten åfwen betta Gans under ea
 mot Ewens Gnebyggare sinna ett billigt rum bland edra
 sfrige, wålgrundade sferwtygesser!

Strenne gånger låt den nåderise mig bdra sin färs-
 less lodande röst; och sedan jag ånda till sferwstöd fätte
 ett färligsrätt uppehålle för mitt andliga lif, sade Gan
 sturligen till mig: "Nå, hwad säger du nu om allt betta
 sap?" — Allwetande Gerre Gesu! Du fänner låst, hwad
 mitt hjerta sagt allrigenom och åfwen nu. Guru skulle
 bet sunna undgå att säga: Gerre, Gerre! år betta mens
 nisföfatt? Gerre, Gerre! jag år en omårdig, en stor, en
 arm sundare; men du år doft dåndeligen störe i nåd och
 förbarmande: Under besta och bylisa rörelser i mitt hjer-
 ta, framspjplade min tunga betta swar: "Swarmet fall
 jag nu loswa min Gud och Gader blid?" Och med sin
 wantliga röst swarade Gan: "Du bittar wål på någon
 ting, med andelig fång och wisa." Och under förutnåmns
 de fånsta i mitt fattiga doft tröfshade hjerta, swarade och
 låste jag siffa wesen af psalmen 244: "Nad min Gud
 för denna nåde, m. m." Derpå tillfatte den samnfärs-
 dige betta stufegel på denna uppenbarelse, i följande alls-
 mågtiga uttryck: "Gmen här till i himnelen och Gmen på
 Gorden!" och efter en stunds beträffelse och bdn, gld jag
 hem, med Gmen i Gesu namn!

Gris och åra wate Dig, Gerre Gesu innerlig.

Söglödda den 24 Februarit 1818.

Brita Gustafsdotter.

Denne ofwansfående stertstelse om den mig i nåd
 wederfarna uppenbarelse, erfänner jag såsom alldeles rifs-
 tig; och förklarar härmed min önskan, att den måtte till
 tryck warda befordrad, sådan den nu i tillfallade wittner
 härwid blifwit för mig upplåst och godkänd. Stortnards
 Gosen den 9 Aug. 1818. Brita Gustafsdotter. (Sjelf
 hållit i pennan.)

Öfverstående berättelse är uti nedanstående vittnens närvaro för Gussru Brita Gustafsdotter långsamt och tydeligen uppläsen, och af henne, såde för såde, med full öfvertygelse godkänd, och egenhändig underskrifven, sådan hon vill förswara den inför Gud och menniskor, Datum ut supra.

J. J. Andersson.

Thure A. Rhodin.

Öfvergifvare.

Rådshufvare.

Gussruu Brita Gustafsdotter, född i denna Ödten och Torpet Smedshemmanet den 1 Februari 1778, har moder Öfristenbomsfunskap, den hon ättid prydut med en Öfristelig och moder wanel; hwilket Bewis jag på begäran får lemna, af Rådshufvuds språfegård b. 10 Julii 1819.

Carl Blomberg.

Shafför och Skriff.

(Ösigill.)

Sörtedning på några Personer, som erhållit Hjelp wid Löns Linderställa.

Sfwer 14 års tid, war jag minst 4 gånger ömwarie är angripen af den grusweligaste Sten-colique: mycket fens grus jemte blod, wilsade sig umber ansaken, den wamlige wågen. Dagadt den asfwarfammaste diet och nyttianbe af godfände Råföres öfverkriffter, tyktes mina plågor wara obotliga. Midsemnaråstön 1817, war jag sielf och andra, som sågo mitt lidande, i öfvertygelse, att dödsförmåden för mig war inne; men emot förmodtan upphörde plågorna efter nåssan ett bygnis förlopp, derefter jag lita som sönderfrosad och alldeles utmattad, om en månads tid, blef någorlunda restituerad, ehuru öfverförmåningen af ett nytt anfall ödeligen oroadt mig. Samma år, om hösstiden, så jag ödra ömtalas Löns Linderstillas wersningar. Jag begjdt att försöka denna sållas watten, lät hämta hem till mig några fannor här af, och sedan jag nyttjadt det, har jag icke haft något enda anfall, såssån det nu är på 2:dra månaden öfwer ett år, sedan sista åttaqueu. Swad sådanefter i denna delen fan öfverstå, är mig öbetant, men jag hoppas uppå Öfverren, Öfverren, och tror mig funnit hjelp. Simmelhus språfegård b. 13 Augusti 1818. Johan Leonhard Sundberg.

Shafför.

(Ösigill.)

öfverkriffter.

Underrednad som i 31 års tid fött och haft all möda och öfverd, för att finna hjelp och bot, både af Doctorer och wid Selsöbrunnar, för en af Öfverren mig plågad sjukdom, kallad Gallandefot, men allt förgråfwes; har således fått framståpa ett tungt och uselt lif, allt intill den stund, då Öfverren den nådesfulla Guden, lät sin hjälpestund för mig infalla, som war den 16 sillede Januarii, då jag första gången wid Löns sållas fte drika af des watten: febernera har jag flere gånger haft tillfälle att besagna mig af samma watten, och nu lofpa Öfverren Gud

min fäst, jag skall alldrig förståta den nåd, han mig be-
 roiff, då jag på detta sätt får funnigt gdra, att min för-
 ut häfda sjukdom, har alldeles försvunnit, och jag till
 helsen är fullkomligt återställt. Sjå vare Gud eminner-
 liga. Nyssagan i Södo b. 8 Augusti 1818.

And. Bengtson Rosendahl.

Sjå 1816 berättade en svår sjukdom att öfverhoppa
 mig, som skallas flug eller utslag i och utom kroppen, på
 dessa två år har jag varit under Doctorers vård i 11
 veckor, och det hufvud dag värre men icke bättre, och
 det var troendes att alldeles vara en obotelig sjukdom;
 men nu har Gud, genom Sin uppenbarade föllå med de
 watten, botat och läst min sjukdom både inwärtres och
 utwärtres; 1818 den 6 Junii som jag dit och den 11 i
 samma månad, war för mig den glädjen att jag sät gå
 dådan, frisk och sund, såsom jag alldrig varit frisk; hwil-
 ket jag med mitt eget namn beskrifa will. Söndspings
 Rån, Kinnerås Sörsamling, Svingers By.

Sina Larsdotter.

Sjå Anders Wetterlind, som blef straffad med en
 gangfa swår sjukdom i min arm år 1817, så att jag wa-
 rit alldeles oförmynd till något arbete, har nu varit
 här hos den af Gud wälsignade föllå, och funnit stor
 hjälp, att jag hoppas allt genom Guds nåd, och tror att
 jag får min förut goda hälsa igen, hwilket jag med mitt
 namns underskrift beskrifa will.

Anders Wetterlind.

Sjå underskrefne intyga härmed på begäran, att ett
 öfgebarn, i Sjåra Södrad, Berbeba Eodden och Schickulla
 Gemman uti Söndspings Rån, som föllebne war war wid
 ett och ett halft års ålder och då befannets nåra blindt,
 blef, efter twåttning med watten hämtadt från en å Rönns

å ågor ur en berggård upphärande sålla, flarfende, ses
 han det wid första twåttningen lärt förmärka otålighet af
 stor sweda, som wattenet orsakade. Södo b. 4 Julii 1813.
 Jonas Månsson i Bergsnåria. Johan Dahlborn i Dagdås.

Sjå Brita Pehrsdotter Färngren, som nu är i
 mitt 50:de år ålder, och har mitt hembif uti Sjåfolka
 Södrad, Sjåsbj Eodden och By, intygar härigenom, i ne-
 danstrefne wittnens närvaro och på begäran, att jag efe-
 ter sex dagars bruk af watten ur Sjöföddan wid Rönns
 Öård i bdrjan af föllebne Junii månad, såndt mig ders
 af alldeles befriad från en förut mig öfverkommen långs-
 warig och stark barning i hela kroppen, som förorsaka-
 de tungans sönderbitning af tånberne. Sifalebes betygas
 att min 20:åriga dotter Maja Lena Färngren, som
 länge varit beswårad af kfeversjukdom, med tillfå mycket
 uppswåldt fropp och mdrbrunn såddar i huden, samt förs-
 bensfull arme somrar nyttiat hufwatnet wid Mdebewi,
 men utan werkan, nu mera, sedan hon blott uti 7 dagar
 af innewarande Julii månad haft tillfå att nyttia Rönns
 ås sållas watten, år i det närmasse befriad från swulls-
 naden, och att såddarne på hennes armar och bröst bdr-
 sat ljusna, så att, med Guds hjälp, tillförmodandes år
 att hon, i briff af medel att längre kunna sig wid såll-
 san uppehålla, efter fortfattande bdrning af hem dras-
 gande watten utur sijnämnde sålla, skall blifwa fullkom-
 ligen frisk.

Gembål försåttar jag Anna Andersdotter Fern,
 från samma Eodden och By, som nu är wid 36 års ålder,
 samt Eonhufu till förenämnde Enka Brita Pehrsdot-
 ter Färngren, och i några år haft miåttjukan, samt
 rdbfrimmige, rinnande och gangfa summa ågon, samt
 under gången till Rönns sålla blef nåra blind, så att för
 ågonen sågs ej annat än tåden såsom rdt: (eburu jag
 förut i 3:ne år förgrdwes föft bot wid Mdebewi hufwa
 såddor) att jag besinner mig nu wara embteigad från

småttifflig, samt ögonen rena och klarlynda, sedan jag endast i 7 dagar haft utväg att blicka och tvätta ögonen med vattnet ur oständande Rönns sålla. Kosabo på 3 mils afstånd från samma sålla, den 7 Suli 1818.

Brita Pehrsdotter Färngren, Anna Andersdot. Ferm.

SVTt befe förenämnde 3 personer, till alla delar erskändt samt vara, hvar förseende, efter bergs muntliga utfagar, skriftligen försattade intyganden, ord ifrån ord innehållna, det betyga underrednade dervid närvarande vittnen, Kosabo samma år och dag, som ofwan skriftligt står,

Carl Magn, Fägerholm. Siverd Lundberg.

Underrednad, som i många år varit besvärad af nerviense stiftlighet, och för en tid sedan, mer än wana ligen blef attaquerad berof, då i skället för att nyttja medicamenter, det förträdfliga wattenet från Rönns sålla wid Botnarud, tillfälligtwis som mig tillhanda, och jag, ej allena af detta wattenets skärande, sömn, och appetitöfswande werkan, efter ett yar dagars nyttjande samt mig med hwar dag bättre, och efter några dagars förlopp alldeles befriad från denna swårare attacke, utan od efter längre tids nyttjande erfarit märkelig minskning af de wanliga nerviensa skomnor; och får äfwen tillägga, att jag endast druckit i till och med 2 glas hwarie morgon, under iakttagande af den diet som nyttias wid wanslig Strimmsfur.

A. S. Lindgren.

Underrednad, som en lång tid varit plågad af en ihwårtes sjukdom eller blödgång, hwilken så afsmattade mig, att jag med hwarie dag trodde min förwandelning nästas, och då min fattigdom ej tillät mig att nyttja medicamenter, så får jag tillfåne att i 8 dagars tid blicka af det wälsignade wattenet från Rönns sålla wid Söndesping, hwaraf min plåga upphörde, och jag till min wana

liga bästa utbeles återställdes. Gudt till åra wille jag för hwarion och enom detta sunnigt göra med mitt namns underskrift.

Ulrica Collin.

År 1816 trädde jag för en sjukdom, som kallad giffwår, hwilken sållde mig uti swåra omständigheter; emedan jag war fattig, och ej hade många, som wårdade mig eller såg mig tillgodo. Men nu har jag genom Gudts försyn kommit till den af Gud upptådta sållan och der wunnit så stor nåd af Gud, att jag har fått min bästa igen.

Sag har äfwen haft rosen uti det ena benet sedan år 1808, upå hwilket varit många stora hål; men hwilket nu Gudt löst är snart läst, hwilket jag härmed wille tillkännagifwa. Sögludå d. 30 Maji 1818.

Jonas Carlström.

Steffare uti Söping.

Sag har i flere år varit besvärad af swindel, och en så swår matlighet, att jag flere gånger tänkt det warit mitt sista, och då jag sutit en stund sitta, och sigit upp, till att gå, har det stett med stor wdermöda. Sag har äfwen i flere år ej funnat låsa ett ord utan glasögon eller tråda tråd uti synål, hwilket jag nu, Gudt lofi kan göra. Sag har allbrig funnit letamligt medel, så lifsigswande, som detta nådewattenet. Skiltt wifwande wid sållan har varit åtta dagar, under hwilken tid jag noga underskit bewarande suttningar, hwilka alla jag funnit ansemligen förbättrade, och jag för min egen del har funnit mig fullomligen till bästa återställs af denna sålla. Sögludå d. 16 Suli 1818.

Hedwig Eleonora Hammerin.

boende i Östbyborg.

Riksdaren Johansson uti Sinds Sårads och Serbrens gå spåforat i Gyllare Eodden, som war plåggad med wår i magen och ståt beta, blef fullkomligen frisk efter tiugu fyra dygns bruk, af nämnde sållas watten.

Drången Bernson uti Rimmehed Eodden och Sinds Megården, war lam i bågra sidan och hade förelorat målet. Efter 2:ne dngers wiffande wid sållan, tillsammans uti gdrande 20 dygn, återståd han målet och blef så frisk uti sidan, att han de sissa dagarne kunde gå till sållan, och hämta det watten uti ett åmbar, som han behöfde till badning.

Spanbelsmannen Hagmans Fru, från Borsås, war smullen uti ben och fötter af giffwårst. Efter 2:ne wecs förs bruk af detta watten blef hon fullkomligen frisk.

Magnus Dahlberg-från Söggrena Eodden, på Dabli, nyttjade watten här sådes i 8 dygn och besann sig båttre i sin lama arm.

Bonden Gabriel Olsson från Stor Sagen i Bobsås, lam af giffwårst, så att han icke kunde gå eller tagga med händerne. Efter 20 dygns bruk af watten kunde han gå på golfwet med tillhjelp af såpp, samt mata sig sielf, som han dittills på ett års tid ej funnat göra.

Spigan Stina Maja Larsdotter från Salmare Rån, war efter 20 dygns wiffande här sådes blifwit till sin sön något bättre, och på 14 dygn ej haft slag, hwaraf hon förut warit beswårad flere gånger i weðan.

Efter berättelse, besannad af en Rodin och begres selsamrat från Bobsås Rån. — Eodden And. Carlsson, från Songels, war, efter 2:ne dagars in- och utwårtes bruk af watten, blifwit helt och hållet befriad från stor, hwaraf han warit gruffigen plåggad.

Den 5 Julij, återgick till sin hemort wid Östheborg, en kusfru med sina 2:ne söner, hwilka efter ett forrt wiffande wid Bruunen, samt in- och utwårtes bruk af deß helsewatten, woro alldeles befriade från stor.

Samma dag återrefse till Östheborg Herr Wrigandt, Swarfware till Sprofesjonen, hwilken af giffwårst warit nåssan lam uti sin ena sida, så att han ej utan sdrsta swårighet funnat stitta sig. Han hade sdrst Råfarehjelp och nyttjat många kåtemedel, men sdrgåfwes. Slutligen, sedan ryftet om Rdnås Understålla hann utbredda sig till Östheborg, och han deraf utletat hwad han ansåg sdr på litligt, sdrfrågade han sig hos Stadens Råfare, huruvida han kunde och borde begifwa sig på stället sdr att begagna det? Man swarade, att han kunde så gerna och med lika effect begagna watten i Stadens Sanaler. Då agadt detta swar för han, och ståt intet stål att ångra sin resesöfnad; ty han återkom helbregda, och då man såg honom nu mera kunna gå som förut, innan han blef antastad af giffwårst, och hörde honom wara befriad från denna swådra wårst, förwånades både Råfare och wånner. — San hade nu sdr tredje gången warit wid sållan och begagnat deß watten sdr att winna ytterligare sdrbåts tring, och att kunna wara så myndet såtrare om warats sigbeten af den han redan erfarit. San har nu nunnit sitt affigt, hwilket wid bönen offentligt tillfånagafs i hans närvaro, och under deß betydande af innerligaste tacksame het mot Stålfaren.

Fru Märta Charlotta Sparrsköld, som war lam i ena båsten, efter föregången swår wårst, med swaga dngots och en sdrstämnd mage, hwilken icke förbrög någon slags mat, och i långre tid alldrig lemnade någon nattro, samt beswårad tillika af swår stembössa, berättade i Fleres närvaro med rödrt hjerta och af tacksamhet sårade dgon, det den genom in- och utwårtes bruk, af från denna

såna hämladt watten i förleber wintet, blifwit befridat från alla fina där uppgifne bräddligheter. Den begagnar nu wattenet på sållet för att i sin återwunna halsa winna ytterligare frädga.

Berättelse af öfwdha wittne, som nu för egen räkning nyttjar detta helsewatten. — Sönden Anders Jönsson uti Skiffstad och Mårsvad Öden wid Mariestad war sångliggande och i 5 års tid swäriligen plågad af giffwärt, hwarunder han fört Råfars hjelp, utan att winna minsta lindring, reffe till Rönns sålla uti förra hälften af Julii månad d. å., brad och nyttjade wattenet öfwen uti wärtets till badning och gnidning i 8 dagars tid, såpp sin wärt och återrefse tafsam och glad. Den som detta besrättar, hade, innan han lemnade hemorten, sett denne Mannen både wid kyrkan och annars utegående efter hemtöfwen.

En annan Brunnsgåff berättade, att Drången Olaus Andersson från Rinds Gårad, Sola Öden, under Skytterbergs Östesgård i Gfseborgs Rån, hade blifwit tråffad af slag, eller som det kallas på landsbygden: så stort i weta ryggen, hwaraf uppstom en oibelig wärt, genom hwilken den utwärttes och ett stort får i hßften uppstom. All Råfare ötgårds war såfång. Men sedan han öfkommit watten hämladt ur Rönns Understålla, och fått krusa det ins och utwärttes, har såret, som förmodeligen wäret warit sfelagtigt, blifwit läft, wärtten förswunnit, och Drången återfått förmögan att finna gå. Någon qwarblifwen sfyffet i fenorne hopyas han skall öfwerwinna nås genom wattenets ytterligare bruk. Spafforarets namn är Dahlstorp.

En morgon tinfånagafs efter Brunnshörens flut att Drången Pehr Jönsson från Salmare Rån, Sjuff Gårad och Sallingeborgs Öden, behåffat med giffwärt i Froppen och beraf wallad lambet i bögra läret, hwaröfde han

måst fßbja sig på en fryda under bögra armen och en såpp i den wensfra. Sedan han nyttjat sållans watten ins och utwärttes i 6 wedors tid, har wärtten alldeles upphört, och lamheten något giffwit sig. Den begaf sig denna dagen på återresan.

Drången Eric Berndtsson från Bessertanda Öden i Böhus Rån, enligt gprovincial-Medicin m. m. Doct. S. Landeborgs intygande plågad af Binnitsemassen, har för gßfves nyttjat flere brunnar, som bit för 14 dagar sedan, och gide härifrån utan minsta hämning af sina plågor.

Gamla Sjigan Christina Larsdotter från Stylingas rebs Öden i Gfseborgs Rån, på 13:de året plågad af giffwärt i bögra siban, som med mycken swärighet till detta sålle, men har nu efter tillfamman 2 1/2 wedors briedning blifwit muddet hältre, och erfämmer med innerlig rdwelse och tafsamhet, det hon blifwit befridat från en mycket swår sweda i magen, förenad med hetta och qwaröfningar.

Gustruun Catharina Olofsdotter i Sandbåken och Söfna Öden, beswrad af sweda i bröstet, som waradt i 5 års tid, har druffit af Rönns Understålla inalles wid 2 kannor watten, hwaraf en del på sållet, och besytgade sig i feres närvaro wara alldeles friff.

Ensam Anna Andersdotter från Öarvått och Sings torp, i 15 års tid mycket plågad af gift hwilken utbrus sit i särhad på wänftra armen, som för 7 dagar sedan till Rönns, brad blott 3:ne glas om dagen, och går nu alldeles friff härifrån i dag den 10 Augusti 1818.

En annan morgon efter stutad bön tillfånagafs, att Anders Månsson från Sndland i Böhus Rån, som warit beswrad i 10 år af en swår giffwärt, öfwenfom Heljesson från D:o hwilken warit plågad af lika wärt i 8 år, men efter nyttjande af wattenet, besunno de sig

92

alldeles friske, och från sin plåga qvitt; samt återgått till sin hemort samma dag, innerligen tack samma till Gud, för återfånit hälla genom ett så enkelt medel.

Rifalebes Svärstaren Olsson i Lilla Söga vid Öst, theborg, som efter Herdric inwärtets wärf, begagnat watten på fället i 27 dygn, och efter stutad briedning åter, wände till sitt hem, fullkomligen frisk.

30. Medan Utgifwaren war wid sållan, hånbe en mors gon, att en f. d. Gidsfarande, wid namn Anders Andersson från Lindome Goden i Galland, framfom, och besygade i de slesse Strumngäffers närvaro, att han i flera år warit alldeles blind, och såsom sådan till sållan ledd af en annan person som afwen war närvarande och insygade besamma. Andersson sade sig hafwa nyttigt watten i 3 wædor, både till Sgonens tvättning samt brudt, och att han nu bliffwit alldeles klarseende på det wänsttra Sgat, och på det Sdgra tydte han sig få en liten Sbjmning. Andersson betiente flere Strumngäffer med Srenbers urrättande i hvarne, hwilket war ett bewis på att han såg.

31. Om blinde Swartermäffaren Segerman från Storrsjöping sid sin syn wid sållan, fämner ej Utgifwaren. Dock ytttrade han, att någon förbättring allaredan wisat sig på hans Sgon genom wattenets bruk. Denne ordningemant både nästan hwar enda fattig orsål att taða, för det de singo nyttja wattenet tillrådligt gratis, och att Sundsfruften, tillber och lugn rådde wid sållan.

Så nu till slut har man inhämtat den underrättelsen, att många fått andra tankar om sållan, än hwads de i förflone både; nemligen så, att Sdnds Unbersållnas watten är wälsgrande, och betta är afwen Utgifwarens Ero, som är lika så fördomsfri som någon annan, eller: hwad göres of nu mera wittnes behof?